

AZ ÚR KEGYELMÉNEK ESZTENDEJE — Izajás 61,1-2.

Erdemes elgondolkozni, hogy milyen körülmények között kereste fel Jézus faluját, Názáretet. Szombat volt, s elment a zsinagógába. Az istentisztelet folyamán felkérték, olvasson fel a próféták könyvéből. Izajás ismert sorait választotta: „Az Úr Leike nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem. Elküldött, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek, és meggyógyítsam a megtört szívűeket. Hogy szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadságot a börtönök lakóinak. Hogy hirdessem az Úr kegyelmének esztendejét.” Miután pedig befejezte az olvasást, kijelentette a hallgatóinak: Ma beteljesedett az Írás, amit az ímént hallottatok.

Ilyen egyszerű, de határozott formában akarta Jézus meghirdetni, hogy Izajás szavai tanításának, örömhírének magját és összefoglalását tartalmazzák. Végre és végérvényesen megkezdődött az irgalom és szabadság kora: a szegények meggazdagodnak, a vakok látnak, a foglyok kiszabadulnak; elérkezett az Úr kegyelmének ideje!

Ne rövidítsük meg egyik oldalról sem ezt a kijelentést. Ne magyarázzuk csupán lelki értelemben. Isten üdvössége átöleli az ember egész életét, teljes valóságát: testét és lelkét. Ezért gyógyította meg Jézus a bélpoklosokat és adta vissza a látást a vakoknak. Másrészt azonban tévednénk, ha Izajás szavait csupán evilági értelemben vennénk. A vakok valóban szemükkel láttak, érzékszervük gyógyult meg. Ugyanakkor azonban jelei lettek annak is, hogy Isten világossága felragyogott mindenki számára, aki az emberi sötétségben botorkál.

Nem igen találhatnánk más fejezetet az Ószövetségben, amelyik alkalmasabban szemléltetné Jézus működésének célját. Elég ha felidézünk, miként viselkedett az Úr a bűnösökkel, az utcalányokkal, a vámosokkal, a megbélyegzettekkel és a kítaszítottakkal. A tékozló fiút visszafogadó atya, az elveszett bárányt kereső pásztor példája ugyanazt az üzenetet közvetíti mint Izajás szavai.

Mit jelentsen azonban mindez keresztény életünkben? Csak két példával szeretném megvilágítani.

Egy asszony férje ételhordójába bele-beletett az élelem mellé egy kis cédulát is: Szeretettel csókolak. A férfi azonban munkahelyén minden alkalommal a papírkosárba dobta az írást. Egyik nap titkárnöje, idősebb magányos asszony nem állhatta meg, hogy ne tegyen korholó megjegyzést: Hogyan dobhatja ki egy férfi minden további nélkül az ilyen papírt? A kérdés jogos. Hány-szor vetjük meg az emberi kedvesség és figyelmesség jeleit! Pedig éppen ezek, az öröm és szeretet kifejezői adnak értelmet életünknek. Mert nem olyan magától értetődő, ha a gyerekek vidámságukkal fűszerezik a család reggelijét s így melegséggel töltik meg az egész napot. Nem magától értetődő, ha a postás vidám szóval kézbesíti az ajánlott levelet, s barátságosan köszön el. Nem akkor érezzük mindennek a jelentőségét, amikor hiányukat tapasztaljuk?

Egy menhely vezetője mondotta: Igen sok gondozottunk indítást érez arra, hogy a tévéernyőn megcsókolja a bemandót vagy a színészt. Ennyire vágnak valakire, aki kedvesen köszöntse őket és szeretetteljesen viselkedjék jelenlétükben. Senki sem bírja ki az életet szeretet-megnyilvánulások nélkül, azért képesek ilyen pótlékok keresésére is. Kítör belőlük a szeretet utáni vágy, amit senki sem vesz észre közvetlen környezetükben.

Ránk keresztényekre vár a feladat, hogy az emberek ne keressenek vigaszt ilyen tévutakon. Mert Jézus meghozta az örömet az emberiségnek: ő maga életünk öröme! Aki tehát mosolyt varázsol az emberek arcára, az nyitogatni kezdi nekik az ég ajtaját. A vidám barátságosság a megváltás eszköze lehet: kiszabadíthat a zárkából, amibe a bűn és a sötétség taszítja az embert. Ne felejtjük el tehát barátságosan üdvözölni a másikat, és ajándékozzuk meg egy kedves szóval. Így közvetíthetjük nap mint nap az Úr kegyelmének esztendejét.

Karl Schlemmer

A TABERNÁKULUM ELŐTT

„Magadhoz igazítottál minket, Uram és nyugtalan a mi szívünk, amíg Benne meg nem nyugszunk.” Ezt tapasztalom én is szent Ágostonnal. Nyugtalan a szívem. Tele helyes és helytelen vágyakkal. Ezek a vágyak ide-oda rángatnak. Hiába csitítok el egyet. Nyomában három jelentkezik. Nincs nyugtom sem éjjel sem nappal. A zoltárossal kiáltok: Ki szabadít meg ebből a szorongatásból?

Tudom, Uram hogyha a színed elé jutnék, kiömlene szívemből minden. Te eloszlatnád a sok ellentétet. A feléd törő vágyakat betöltenéd önmagaddal. A kérdés: hogyan jutok el hozzád? — Uram! hiszem, hogy itt vagy. Szeretnék veled lenni. De látod, hiába térdelek előtted. A szívem körülbástyázva a szorakozottság áthatolhatatlannak tűnő falával. Fontosságom, halaszthatatlan ügyeim egy percig sem hagynak nyugton. Még itt előtted sem. Hiába tör fel az ósvágy. A szívemmel nem jutok hozzád. Kétségbeejtő Uram, ahogy el vagyunk szigetelve tőled! Bezárva kényelmes-biztonságos, rohanó-nyugtalan életmódunkba. Szenvedünk ettől, de se erőnk se kedvünk kítörni belőle. Még kevésbé van időnk ledönteni a sok válaszfalat. Így csak futólag — a falon túlról számolunk be bajainkról. Te ezt biztosan meghallod, de válaszod, ami megnyugtana, már nem jut el hozzánk. Nincs időnk és nyugalomunk kívánni. Ha kibeszéltük magunkat, talán lesz egy kis csend, elhalkul egyidőre a zűrzavar, hogy aztán a vágy utánad annál gyötrőbbben törjön föl a szívünkben. Ez a vágy minden korok minden emberének szívét emésztette. Sokan találtak hozzád általa. Az első „Advent” vágyói lehoztak az égből. Istenem, milyen forró vágy lehetett az! Úgy képzelem, közvetlenebbül szállt feléd a csillagos éjszakák